

[Marianne Jelved]

skal sige det på den måde. Derfor er det jo ikke ligegyldigt, at vi bare siger, at vi finder pengene et andet sted. Det er en vanskelig opgave, men vi vil gerne medvirke til at finde en løsning på den.

Kulturministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg vil da gerne sige, at som jeg ser det, har forslagsstillerne god grund til at glæde sig over, at bogstavelig talt alle fra regeringen og de enkelte partier udtalte sig positivt og med megen sympati for musikskoletanken. Så langt så godt. Det tror jeg også musikskolerne kan være tilfredse med.

Det største og vanskeligste spørgsmål står imidlertid tilbage, nemlig finansieringen. Her er der forskellige indstillinger, og hvis jeg har bemærket debatten i alle dens detaljer, så er der indtil videre ikke flertal for, hvordan denne opgave skal finansieres. Og det er jo det, der ofte er en regerings lod, at man godt kan blive enige om at vedtage initiativer, som er omkostningskrævende, men derimod kniber det med at finde flertallet, når de skal finansieres. Det er formentlig en af grundene til, at vi opererer med så betydelige underskud på de danske budgetter. Det er en oplagt svaghed, som vi mere eller mindre alle sammen må have et medansvar for.

Når vi ser på denne sag, har jeg lyst til at tage udgangspunkt i det, som fru Ingerlise Koefoed spurgte mig om, og som fru Marianne Jelved har svaret på, nemlig om man havde fortrudt samarbejdet med Socialdemokratiet og SF, da man i 1986 reviderede musikloven og fik en bedre musiklov.

Jeg deler fru Marianne Jelveds opfattelse og skal ikke gentage den, men jeg har lyst til at føje en ting til: Det har alligevel undret mig, når man hører, med hvilken meget positiv indstilling man møder forslaget om musikskoler, at det så ikke fandt plads under musiklovsrevisjonen i 1986. Det er jo kun kort tid, der er gået. Det har jeg nogle gange stilfærdigt undret mig over.

I øvrigt deler jeg den grundlæggende opfattelse, at det er utrolig vigtigt, at vi i alle henseender på disse områder prioriterer børnene og de unge ganske højt. Jeg sagde allerede i mit første indlæg, at regeringen jo ikke er afvisende over for at gå ind i en nærmere drøftelse af, hvordan man kan fremme nogle af de tanker og intentioner, der ligger i dette forslag. Jeg går ud

fra, at når vi går i gang med udvalgsbehandlingen, så er der også mulighed for netop at tage en sådan grundigere drøftelse af, hvordan vi eventuelt kan fremme og holde fast i musikskoleinitiativet.

Jeg må minde om – det er nemlig sagt ganske mange gange her fra talerstolen – at der jo ikke med dette forslag sker nogen sikring af musikskolerne. Det er nu engang – som andre også har sagt – en frivillig ordning, og jeg sætter i øvrigt megen pris på, at forslagsstillerne har haft den grundlæggende indstilling, at her måtte være tale om frivillighed. Jeg minder til gengæld om, at frivilligheden jo kun gælder kommunerne. Den gælder ikke staten, som – hvis initiativet tages – forpligtes til at betale sin andel. Det er en problemstilling, som vi – jeg vil sige næsten alt for godt – kender i Kulturministeriet, at andre udskriver regningerne til os. Men lad os nu se, om ikke vi i fællesskab måske kunne finde muligheder for at fremme sagen på en acceptabel måde.

Jeg må sige, at ideen med at bruge Kulturfondens midler, som jo kan bruges til mange gode og nye initiativer, efter min opfattelse ikke kan anvendes i denne sammenhæng. Hvis man forestillede sig det, så ville det også hjælpe – havde jeg nær sagt – meget lidt, fordi kulturfondsmidlerne er en engangsbevilling, som er reserveret over 3 år, og det ville ikke hjælpe i det forløb, som jo hører dette lovforslag til, nemlig en stadig finansiering af området.

Men som sagt: Også regeringen og jeg er indstillet på, at vi ser nærmere på sagen i det videre arbejde under Kulturudvalgets behandling.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Så vidt jeg husker behandlingen af musikloven for nogle år siden, så blev der altså også stillet spørgsmål dengang både om musikskoler og om børnemusik, og jeg mener, vi fik det svar fra ministeren – det er ikke et ualmindeligt svar, men vi fik altså det svar – at der var et udvalg, der arbejdede med tingene. Det havde der været, også da vi reviderede musikloven – nej, der skulle vist nedsættes et – i 1983. Om det var det samme udvalg stadig væk, kan jeg ikke huske, men det var i hvert fald ikke færdigt, og som de pæne mennesker, vi er, tænkte vi: Nå, så lad os vente lidt og se, hvad der kommer.